

L'INDEPENDENTISME AIXECA EL DOL

Avui, 19 d'octubre de 2019, **Jordi Cuixart** i **Jordi Sànchez** fa 733 dies que són a la presó, **Oriol Junqueras** i **Joaquim Forn** 716 **Carme Forcadell**, **Dolors Bassa**, **Raül Romeva**, **Josep Rull** i **Jordi Turull** 606 i **Xavier Duch**, **Ferran Jolis**, **Eduard Garzón**, **Xavier Buigas**, **Germinal Tomàs**, **Alexis Codina** i **Jordi Ros** en fa 23

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

PORTAR CATALUNYA A LA INDEPENDÈNCIA: L'OBJECTIU ÉS AQUEST I NO CAP ALTRE

Molts pensàvem que no viuríem res més impressionant que el que vàrem viure el primer i el tres d'octubre de 2017. Ens equivocàvem. Tota la reacció que ha desencadenat la sentència del Suprem espanyol contra el govern, la presidenta del parlament i els dirigents socials ho supera.

La vaga general d'ahir, convocada per la Inter-sindical-CSC, i acompanyada per la impressionant arribada a Barcelona de les Marxes per la Llibertat, ens ha portat a una altra fita històrica, davant una altra finestra d'opunitat, que no podem tornar a desaprofitar.

Ara no es pot rebaixar l'objectiu. Des del mateix moment que es va saber el contingut de la sentència, el Principat s'ha posat dempeus, exigent, per donar la resposta que l'autoritarisme espanyol mereix. Després de dos anys d'aguantar humiliacions i arbitrietats constants, la generació més jove del país ha pres el relleu, s'ha posat al capdavant de les mobilitzacions i ha començat un moviment de resistència que ahir es va complementar a la perfecció amb el model clàssic i conegut que els catalans han fet tan bé aquests darrers deu anys. Són els nostres joves, que fan d'aquests dies el combat de les seues vides, els qui han ajudat a capgirar l'atmosfera des de dilluns, des que l'ocupació de l'aeroport de Barcelona va donar el primer avís que entràvem en un nou cicle polític, desconegut.

Per això, no es pot rebaixar l'objectiu de cap manera. Aquesta mobilització no ha de ser reconduïda cap a objectius electorals ni partidistes, cap al joc parlamentari ni de partit, cap al retall curt. Això seria imperdonable. Aquest impuls immens, el retorn dels somriures de confiança després de dos anys de dol, només es pot posar al servei d'un nou envit per la república independent. És cert que el govern i el parlament no dirigeixen, no aporten solucions i ni tan sols són capaços de sumar amb la ciutadania. Però, segurament, la qüestió més important ja no és aquesta. Perquè la cosa més important de tot això que passa és que ha tornat a haver-hi un desplaçament del pivot central del procés d'independència, un pivot que torna ràpidament al carrer després d'haver confiat durant anys en les institucions.

I en aquest sentit, a la vista del que hem vist, impressiona molt pensar que si el govern hagués tirat endavant amb la DUI l'octubre del 2017, la defensa de les institucions per part del carrer hauria estat aferrissada. No ho oblidem. Aprenquem dels errors. ■

EL DIA DE LA MÒMIA

MERCÈ IBARZ

FOTOGRAFIA: MERCÈ IBARZ

**Espanya de cos present.
No està enterrada ni
malalta greu ni això ni
allò: és un fantasma**

A les set de la tarda la llum del pati de casa és de sofre, el cel a punt de descarregar com si petés la camisa. Dura un instant. El cel es va fent rosadenc però el color que em quedarà d'aquest dia serà el sofre. Ha fet molta calor a la Barcelona xafogosa i ara, quan la llum de tempesta i tronada ha començat a campar, la pluja només hi cau tímida, no ha estat capaç de més, la sequera tant se li'n dóna. El cel no sap què fer, no se'n surt. És el dia de la mòmia.

La consciència arriba a poc a poc: davant la tele a primera hora i mentre al migdia sentim per la ràdio del cotxe les primeres impressions de la sentència i navego pel mòbil a la recerca de més impressions, si pot ser d'interpretatives del munt de folis que la cosa conté i les seves conseqüències. Talls a l'autovia a l'altura d'Igualada en direcció a Lleida, gent jove, hi faig fotos. Gent que se'n va cap a l'aeroport (el president Tarradellas ja deu de tenir ben clar que el nom no cola i tot el sant dia i els dies després sentirem parlar de l'aeroport del Prat). Va arribant a la meva consciència que cal reconèixer les fulles i les branques mortes en tot moment i en qualsevol àmbit.

El món vegetal et dóna lliçons: si no en treus les parts que s'han assecat la planta continua nodrint-les, alimentant-ne

El món vegetal et dóna lliçons: si no en treus les parts que s'han assecat la planta continua nodrint-les, alimentant-ne les arrels mortes

Com a molt, Espanya és un problema cultural sense resoldre. La gent és de la seva terra, i això val per a tothom a la península, només que els portuguesos ho van fer i basta

les arrels mortes. Sembla contra natura i en canvi és una lliçó de natura. No s'han de treure les fulles i les branques seques per estètica, no és això: si t'agraden i les vols pots deixar-les tallades i que la terra de la base vital de la planta se les vagi menjant, li seran adob. No hi tinc res, contra les fulles seques, ni menys les flors, al pis urbà en tinc un pot de vidre ple, m'agrada veure-hi els colors. Precisament quan he arribat a casa, a Barcelona, la consciència deia: Espanya és seca.

Si m'heu llegit fins aquí i voleu continuar, aviso ara que no és pas la primera vegada que dic que Espanya no existeix. No es tracta d'això, no és cap caiguda de cavall. Ni cap revelació. Hi ha llibres que en parlen, un és **un clàssic ara ampliat** que ho argumenta i ho detalla des de les Tres Cultures medievals fins fa dos anys, i que va tenir una versió precedent en català a l'Editorial Moll. Hi ha un estat, això sí. Hi ha una població, no se sap quanta, que se sent espanyola i n'hi ha bastanta de censada que no se'n diu, no se'n sent, fins se n'avergonyeix i tot, i no estic parlant de Catalunya ni del País Basc. Res més.

Com a molt, Espanya és un problema cultural sense resoldre. La gent és de la seva terra, i això val per a tothom a la península, només que els portuguesos ho van fer i basta. La família aragonesa compta. Tinc lligams amb l'Espanya republicana, la que va ser (les dues que van ser) i la que espero que sigui.

Si alguna revelació hi ha és la del dia de la mòmia. La sentència és un codi de conducta de l'estat per al futur. Espanya no existeix, entesos, però hi és de cos present. No està enterrada ni malalta greu a la unitat de cures intensives ni això ni allò: és un fantasma, un cadàver vivent. Una mòmia. La monarquia, l'estat i tots els seus aparells, la institució eclesiàstica, el sistema mediàtic (l'econòmic està globalitzat) i els escolanets de l'escalafó sencer graó per graó, que l'escorten

Són temps interessants, tant en el sentit de la tradició xinesa (és una maledicció, vigila si te la diuen) com en el sentit d'estar per casa, irònic més que no pas tremendista, que som en terres catalanes

Parem compte, gent, que l'estat és una fera ferotge, tal vegada més grossa i ferrenya que la de l'Ovidi

en tots aquests nivells del poder, ho saben i són ara fermes i en fila. La sentència, torno a dir, és un codi de conducta de l'estat per al futur.

I com que Espanya és com a molt un problema cultural sense resoldre, qui més ferm està és el món cultural i els seus alta-veus. Ves per on, el premi planetari concedit aquesta mateixa setmana, hosti, és que ni fet a mida, sembla una broma. És l'Estat de les Coses Dominants que deia el filòleg, lliurepensador, poeta, dramaturg i traductor zamorà àcrata **Agustín García Calvo**. Ho repeteixo: l'Estat de les Coses Dominants. Està format pels que ocupen llocs de poder i pels que tenen el poder de fer coses, que no sempre són funcionaris ni diputats que diguéssim, de cap manera.

Són temps interessants, tant en el sentit de la tradició xinesa (és una maledicció, vigila si te la diuen) com en el sentit d'estar per casa, irònic més que no pas tremendista, que som en terres catalanes. Tenim d'una banda una mòmia i un estat de les coses dominants que mana damunt una població desorientada respecte de la pròpia identitat (com si n'hi hagués només una, ves) i aquesta desorientació a la gent l'emprenya molt, i, de l'altra –com si només n'hi hagués dues, de bandes– tenim unes tres generacions de l'aiguabarreig català –avis i oncles, néts i nebots– que no tenen gens d'interès en una mòmia. Bon senyal de salut. Ni tenen tampoc gaire temps, ara mateix, les tres generacions, per a pensar en les mòmies pròpies, que tenir-ne, en tenim. De moment, les tres generacions estan esbandint el fantasma.

Parem compte, gent, que l'estat és una fera ferotge, tal vegada més grossa i ferrenya que la de l'Ovidi perquè, veuràs, si no tens una comunitat que et faci costat amb satisfacció de seguir-te, quina fera ferotge minsa vols que sigui?

SOM I SÓN PERSONES

TINA VALLÈS

Concentració a l'aeroport de Barcelona convocada pel Tsunami Democràtic. ALBERT SALAMÉ

«Cal fer l'esforç de continuar considerant-los persones a tots, de no treure'ls de sobre el pes d'aquesta responsabilitat»

Ja ho sabia, que aquesta setmana trencaria la norma que m'havia imposat per a aquesta temporada de no fer articles massa lligats a l'actualitat, d'intentar escriure més enllà del moment immediat, del que va passar fa unes hores, del que s'ha dit o s'ha deixat de dir. Volia lluitar contra la immediatesa, aquest gegant que se'ns menja i no ens deixa pair bé res del que passa, però sabia que amb la sentència del procés seria impossible respectar-ho, i, mira, censurar-nos ja prou que ho fem sense ser-ne conscients. Des de dilluns que penso que escriuré, no preocupada pel que pugui escriure sinó pel que està passant i passarà i per aconseguir trobar una manera de parlar-ne que no sigui fer soroll per no res, que sigui pròpia i alhora aportí alguna cosa a qui tingui temps de llegir. Podria eliminar tot aquest primer paràgraf perquè és allò que deia Ramon Barnils (no és el primer cop que ho dic, ho sé), que sobra, que m'he dedicat a explicar-me en lloc d'explicar. Però el deixo, perquè l'excepcionalitat d'aquests dies crec que demana gestos de transparència, de mostrar-se insegurs i vulnerables també, de dir 'dubto', 'pateixo', 'no ho tinc clar', 'no sé si faig bé'. Som persones.

Som i són persones. Crec que és tot el que he de dir sobre el que passa. I perquè se m'entengui he d'explicar que he hagut

L'excursionalitat d'aquests dies crec que demana gestos de transparència, de mostrar-se insegurs i vulnerables també, de dir 'dubto', 'pateixo', 'no ho tinc clar', 'no sé si faig bé'

El noi de Tarragona és una persona, i el policia que l'atropella amb la furgoneta també. I no ho hem d'oblidar en cap dels casos

de deixar a mitges la lectura d'una novel·la meravellosa que he descobert fa pocs dies, dijous passat, quan li van donar el premi Nobel de Literatura a la seva autora, l'escriptora polonesa Olga Tokarczuk. Parlo d'*Un lloc anomenat Antany* (traducció d'Anna Rubió i Jerzy Sławomirski), que espero que l'editorial Proa reediti aviat perquè l'hauríem de llegir tots. L'he hagut de deixar a mitges perquè, com ens va passar a molts a partir del 20 de setembre de 2017, la realitat, l'actualitat, m'ha tornat a desactivar la capacitat de concentrar-me en una lectura que no sigui sobre el que passa ara i aquí, perquè el meu cap rebutja la ficció (i com em dol que ho faci) aquests dies. Però diumenge la llegia, encara, la novel·la, i em vaig aturar just quan el soldat alemany Kurt explicava com es preparava per matar els jueus que es refugiaven al poble inventat d'Antany l'any 1944: pensava que no eren persones, es convenia que no eren com ell. Vaig tancar el llibre aquí i em va venir al cap una imatge que havia vist feia pocs dies: un tanc turc atropellant intencionadament una senyora gran que travessava un carrer, crec que de Rojava, a poc a poc. I ara no puc evitar pensar en el noi atropellat ahir a Tarragona per la policia. I repeteixo: som i són persones.

Els jueus assassinats pel soldat Kurt són persones, sí, però el soldat Kurt també ho és. La senyora atropellada a Rojava és una persona, i el conductor del tanc també. El noi de Tarragona és una persona, i el policia que l'atropella amb la furgoneta també. I no ho hem d'oblidar en cap dels casos. El que fa el soldat Kurt per poder assassinar jueus sense gaires càrrecs de consciència és esborrar-se del cap que davant hi té persones, és com allò de dir 'són animals' per explicar comportaments que, si no, ens costen molt d'entendre. Però cal fer l'esforç de continuar considerant-los persones a tots, de no treure'ls de sobre el pes d'aquesta responsabilitat.

Som i són persones, doncs, i ser-ho implica una sèrie de coses que no podem deixar de banda en cap cas, per molt excepcional que sigui. L'empatia també ha de ser això, no és

Aquesta setmana som molts els que ens diem constantment els uns als altres 'cuida't' o 'cuidem-nos' i ens enviem paraules d'afecte per calmar-nos i demostrar-nos l'estima, perquè ens sentim vulnerables

només posar-se a la pell de l'altre quan pateix, quan li van mal dades, quan necessita suport, és posar-s'hi també quan comet atrocitats, errors greus, delictes, que l'allunyen de la seva essència humana. És un exercici difícilíssim de fer, et deixa ben remogut, però permet que les responsabilitats quedin ben repartides, a cadascú el que és seu. No és dir 'són persones' per disculpar-los, és dir-ho per mirar d'analitzar què els fa fer el que fan, o no fer el que no fan. És dir-los, recordar-los, què són perquè no acabin ells mateixos escudant-se també en aquest no-ser-persona quan els convé. Ser persona és tenir sempre present que els altres també ho són.

Aquesta setmana som molts els que ens diem constantment els uns als altres 'cuida't' o 'cuidem-nos' i ens enviem paraules d'afecte per calmar-nos i demostrar-nos l'estima, perquè ens sentim vulnerables, perquè ja feia (com a mínim) dos anys que vivíem tocats però la sentència de dilluns ens va acabar de sacsejar. Aquesta part de ser persona la tenim controlada, no oblidem la de tenir present que 'els altres' també són persones, ens farà veure-ho tot més clar encara que ens remogui.

Qui aixeca la porra és persona, qui en rep el cop també, traieu-los l'uniforme, la caputxa, el buf, vegeu dues persones l'una contra l'altra, vegeu també les persones que hi ha darrere seu, per damunt seu. Qui fa declaracions és persona, qui les escolta també, traieu-los el micròfon, el fons de croma, les insígnies, vegeu una persona parlant-li a una altra, i vegeu les persones que hi ha darrere seu, per damunt seu. I així amb tot. Sempre, però sobretot aquests dies. Cadascú amb el seu pes de responsabilitat damunt les espatlles, que ningú carregui el pes d'un altre. Qui condueix l'helicòpter és persona, qui se'l mira des del terrat i maleeix els ossos al pilot també. Qui surt al carrer amb espelmes, rotlles de paper de vàter, mistos, benzina, pancartes, entrepans, motxilla per caminar durant tres dies, tots són persones, qui ho barreja tot i li penja l'etiqueta de 'violència', també. I la persona que signa aquest article, i que ja l'acaba i dubta si s'ha explicat però decideix mostrar-se així amb tots els riscos que això tingui, es va prometre que si escrivia la paraula *violència* al costat hi aniria, ben enganxat, *d'estat*, així: *violència d'estat*, i l'estat també són persones. Som i són persones, carreguem, doncs, aquest pes. ■

UN FALS DEBAT: DE QUÈ NO PARLEM QUAN PARLEM DE VIOLÈNCIA?

SHEILA **MARÍN I GARCIA**

Manifestació a l'encreuament entre la Gran Via i el carrer de la Marina de Barcelona. ALBERT SALAMÉ

«Ara continueu sortint públicament a criminalitzar el poble organitzat que posa el cos per avançar cap a una democràcia més plena i que es protegeix amb barricades per no perdre els ulls o els testicles»

Aquests dies, reapareix el debat públic sobre la violència. Bé, debat, ben bé, no, perquè no s'aborda amb la profunditat i l'anàlisi que requeriria. Però cal parlar-ne, urgentment, perquè això que vivim aquesta setmana convulsa de protestes al carrer arran de la sentència condemnatòria als presos polítics és preocupant.

No triguen a aparèixer els líders (sic) polítics i personal amb càrrecs a l'administració a condemnar públicament una suposada violència dels manifestants. En canvi, de les actuacions policials repressores, no en parlen. O ho fan aplaudint la tasca dels cossos i forces de seguretat, estatals i nacionals, malgrat que cada cop costi més distingir-les.

Però saben de què parlen, quan agiten la bandera de la criminalització del poble organitzat? Entenen què és la violència, abans d'endossar-la a qui col·loca una barricada al carrer? Sincerament, ho dubto.

Violència estructural són els desnonaments de famílies senceres a qui vulneren el dret bàsic d'un habitatge digne

La violència cultural és aquella que es dona quan es pretén prohibir que els ciutadans d'una nació sense estat assimilin a la força la cultura de l'estat que els oprimeix

Com amb tot, cal saber de què es parla abans de parlar-ne. És un clàssic de les ciències socials, estudiar situacions i fenòmens dels quals tothom sembla saber-ne un niu. És clar, com que els criminòlegs, sociòlegs i resta d'acadèmics precaris de les facultats de lletres estudien fenòmens socials que acostumen a passa al carrer i involucren el poble, els seus postulats sovint semblen obvietats. I els postulats al voltant de certs conceptes que s'expandeixen de boca en boca amb una buidor discursiva que fa feredat semblen no tenir fi.

Recuperem Galtung. Cal fer-ho si volem discutir sobre el fenomen de la violència. I si estudiem els conceptes de violències que proposa aquest sociòleg, no entendrem per què sempre en parlem de la més òbvia, la directa, i en canvi, gairebé no utilitzem mai el mot violència per descriure la violència estructural o la cultural.

Anem a pams. Què és la violència estructural? No vull que això sembli un treball acadèmic ni una classe magistral, per tant, ho explicaré amb exemples de la vida quotidiana. Violència estructural són els desnonaments de famílies senceres a qui vulneren el dret bàsic d'un habitatge digne. Són les restriccions en l'accés a la sanitat pública a migrants en situació administrativa irregular. És l'abandonament de les persones que surten d'una condemna de privació de llibertat que, de cop, travessen les portes de la presó amb una mà al davant i una altra al darrere, sense cap mena de suport de l'administració. Són les càrregues policials sistemàtiques amb armes molt perilloses, com les pilotes de goma i les bales de foam, o amb l'ús de tècniques com les del carrusel, amb què es pot ferir de molta gravetat els manifestants que exerceixen el seu dret fonamental a la protesta.

I la cultural? Doncs la violència cultural és aquella que es dona quan es pretén prohibir que els ciutadans d'una nació sense estat assimilin a la força la cultura de l'estat que els oprimeix. És la prohibició d'expressar-se en la llengua pròpia sempre que es vulgui. Són els discursos d'odi expressats per certs partits polítics acostant-se a postulats feixistes, si no endinsant-s'hi.

Però no defugirem la violència directa, perquè les dues anteriors sovint es materialitzen a través d'aquesta. Quan un detingut és torturat a una comissaria de policia, obligat a declarar sense presència d'un advocat o tenint-lo despert i sense aliments més de 24 hores, s'hi exerceix violència directa. Quan un grup d'antiavalots dispara pilotes de goma i per l'impacte d'una d'aquestes pilotes un noi de 22 anys perd l'ull, aquest ull s'ha perdut per una violència directa. Però, sobretot, la violència directa té una característica molt clara: s'exerceix contra els éssers vius. Mai contra objectes inanimats, siguin contenidors o parets. Consulteu el diccionari, que per aquestes coses no cal haver fet un

En lloc d'apostar per models policials de proximitat, respectuosos amb la ciutadania, cristal·litzem la militarització com a forma de repressió

El dret de protesta i manifestació també ho és. El comencem a protegir, o el continuarem criminalitzant?

màster. L'etimologia és una eina poderosa. I, guaitau què en diu, de la violència, el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans:

«violència

1 f. [LC] Força o energia desplegada impetuosament. *La violència del vent, de la tempesta, d'una sotragada sísmica. La violència d'un cop. Empènyer-lo amb violència.*

2 f. [LC] *PER EXT.* La violència d'una passió, d'un desig. *La violència d'una malaltia.*

3 f. [LC] Abús de força. *Usar de violència envers algú. Emprar la violència contra algú. Sofrir violència. Rebutjar la violència amb la violència.>*

Aquests dies, moltes persones han sortit al carrer indignades per la repressió viscuda i per les condemnes que sumen un segle per als presos polítics. Algunes ho fan, en part, encoratjades pels seus líders polítics. En aquestes protestes, pacífiques i cíviques, però carregades de ràbia continguda, apareixen de seguida grups d'antiavalots, de les policies catalana i espanyola. Hi apareixen i reprimeixen, amb molta violència directa. I, al darrere, amb violència cultural. És la cultura de la repressió, que no entén que les persones tenim dret de manifestar-nos i expressar el nostre descontentament i indignació. No és normal en un país democràtic que es vulneri aquest dret fonamental sistemàticament. No és admissible que les tècniques policials utilitzades responguin a tecnologia militar. Anem enrere. En lloc d'apostar per models policials de proximitat, respectuosos amb la ciutadania, cristal·litzem la militarització com a forma de repressió. Amb total naturalitat i amb nul·la autocrítica dels responsables polítics que comanden aquests cossos policials.

Ara continueu sortint públicament a criminalitzar el poble organitzat que posa el cos per avançar cap a una democràcia més plena i que es protegeix amb barricades per no perdre els ulls o els testicles. Sobretot, no condemneu les actuacions psicopàtiques dels agents policials. Continueu emprant el terme violència i després, alhora, sortiu a indignar-vos i no entendre com els fills de les veïnes amb qui aneu a fer ioga els dimarts acaben en règim FIES acusats de terrorisme.

Per acabar, Baratta i més Baratta. Referent de la criminologia crítica. Què volem, com a ciutadania, dret a una seguretat (amb més policia) que es materialitza cada cop més amb repressió i més repressió, o la seguretat dels drets fonamentals de tots nosaltres? El dret de protesta i manifestació també ho és. El comencem a protegir, o el continuarem criminalitzant?

Sheila Marín i Garcia (@Ice_smg), criminòloga de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans

L'INDEPENDENTISME AIXECA EL DOL

PERE MARTÍ

L'entrada de les columnes de Vic i de Berga, per l'avinguda de la Meridiana. ADIVA KOENIGSBERG

La multitudinària mobilització al carrer desborda els partits, reivindica una estratègia més decidida i fa esclatar les contradiccions del govern

TEMA DEL DIA

Plorar. Feia dos anys que l'independentisme es llepava les ferides de l'octubre del 2017, plorant els seus presos, i estava paralytitzat per l'aplicació de l'article 155, que mentalment ha durat molt més que no pas administrativament. Totes les decisions que ha pres l'independentisme durant aquests dos anys han estat marcades per la repressió i la por d'un nou 155. Des de la renúncia a investir Carles Puigdemont el 30 de gener de 2018 fins a la resposta institucional a la sentència d'aquesta setmana, que ni tan sols ha aconseguit votar un text conjunt de rebuig al parlament. Es va renunciar a la restitució en favor d'un govern efectiu que a l'hora de la veritat no ho ha estat. Ni tampoc s'han salvat les institucions, perquè a la pràctica continuen intervingudes políticament, econòmicament i policialment. El Tri-

bunal Constitucional espanyol continua marcant els límits del debat al parlament prohibint parlar d'autodeterminació. El conflicte no ha disminuït, sinó que s'ha aprofundit, amb un increment de la repressió que va culminar dilluns amb la sentència del Tribunal Suprem espanyol, que condemna a cent anys de presó els dirigents independentistes.

La sentència ha estat la guspira que ha encès la indignació covada durant aquests dos anys, i la frustració davant la incapacitat dels partits polítics independentistes de fer complir el mandat del Primer d'Octubre ha fet la resta. L'independentisme ha tornat a sortir en massa al carrer, amb les Marxes per la Llibertat i la vaga general, recuperant imatges i sensacions com les que es van viure el 3-0. La mobilització al carrer ha permès de recuperar la unitat i la

La columna de Girona ha entrat a Barcelona per la Gran Via. EFE

transversalitat política i social pròpia del moviment i que no es veia des del 3-O. L'independentisme eixampla la base quan manté la confrontació oberta amb l'estat, no pas quan es doblega al marc autonòmic. La vaga ha obligat a tancar la Seat, ha rebut el suport dels estibadors del port de Barcelona i les marxades han demostrat la diversitat d'un moviment que és interclassista, desmentint qual-sevol lectura que l'intenti estigmatitzar. L'únic supremacisme que hi ha a Catalunya és l'espanyolisme, que s'expressa a través de l'extrema dreta.

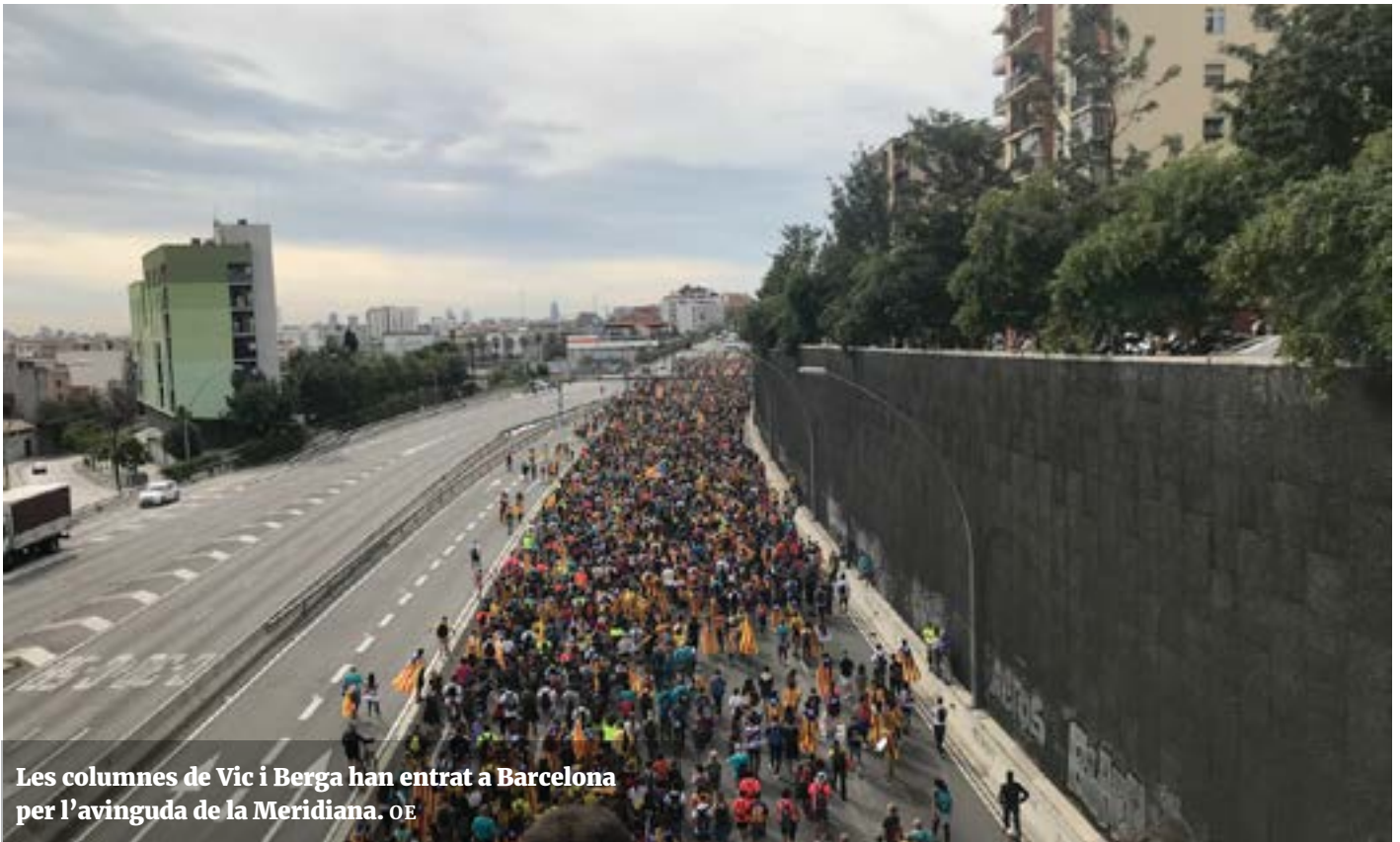
Aquesta vegada, els partits polítics no podran tornar a fer allò que vulguin amb la mobilització al carrer d'aquests dies, que encara no ha acabat. Els partits no l'han encapçalada, els ha superat, i van a remolc des que va sortir la sentència. Les mobilitzacions multitudinàries han deixat en evidència l'estratègia dels partits independentistes durant aquests dos anys, han fet aflorar les contradiccions internes del govern, amb la pèssima gestió dels Mossos d'Esquadra intervinguts pel Ministeri de l'Interior espanyol, i han demostrat que el sostre reivindicatiu del carrer està per sobre

d'allò que practica el govern i la majoria parlamentària que el sustenta. Una majoria que ha sortit molt deteriorada aquesta setmana, després d'haver vist com partits de govern demanaven dimissions de membres del govern del qual formen part. Aquest deteriorament tindrà conseqüències, que van molt més enllà de la necessitat, o no, de convocar unes eleccions autonòmiques. Els partits haurien de prendre nota de la xiulada que han rebut quan Elizenda Paluzie els ha instat a estar a l'altura de les mobilitzacions.

Un altre dels mites que han tombat les mobilitzacions és aquella majoria del 80% que necessitaven els comuns per sumar i que en alguns casos servia com a coartada de la paràlisi. La realitat és que els comuns s'han mantingut al marge de les protestes contra la sentència, fins al punt que Ada Colau va suspendre un ple extraordinari convocat a l'Ajuntament de Barcelona per a rebutjar-la. La batalla s'ha passat tota la setmana comptant el cost dels contenidors cremats. Només ho fa quan hi ha manifestacions independentistes. Quan ho fan col·lectius antisistema, deuen ser de franc.

Però com ja va passar fa dos anys, quan els comuns han vist que les marxades i la vaga eren un èxit, han enviat a última hora un correu electrònic a la militància perquè s'apuntés a la manifestació. Són equidistants fins que l'independentisme lidera. Aleshores van a roda.

Aquesta setmana, l'independentisme ha aixecat el dol que s'havia imposat fa dos anys i ha tornat a fer múscul. Caldrà veure com es vehicula políticament tot això que passa al carrer, i com es fa front a la repressió de l'estat, que probablement s'accentuarà els pròxims dies. L'Audiència Nacional espanyola ja veu 'indicis de terrorisme' en el Tsunami Democràtic, que ningú sap què és, però segur que és pacífic, com es va demostrar en l'ocupació de l'aeroport de Barcelona dilluns passat. Si Pedro Sánchez no ha aplicat encara l'article 155, no és per falta de ganes, sinó perquè no les té totes davant la capacitat de mobilització que ha demostrat l'independentisme. El govern espanyol ha intentat criminalitzar-lo, vinculant-lo al terrorisme, però les imatges d'avui, amb l'entrada de les marxades a Barcelona, han tornat a fer la volta al món. ■

Les columnes de Vic i Berga han entrat a Barcelona per l'avinguda de la Meridiana. OF

Feia tanta *impressió* que els veïns *espanyolistes* també s'*exaltaven*

ODEI A.-ETXEARTE

Crònica d'Odei Etxearte de la inabastable Marxa per la Llibertat irrompent als barris de la Trinitat Vella i la Trinitat Nova

Uns quants manifestants amb estelades caminen en direcció contrària per la Meridiana en un migdia tranquil de vaga general. La llibertat també és això: trepitjar una autopista de cinc carrils gairebé deserta, en divendres i contra direcció, amb la il·lusió d'un dia en què les carreteres i els carrers tornen a ser de la gent. Són molt a

prop del naixement de l'avinguda, en l'encreuament amb la C-58. Dues de les columnes de la Marxa per la Llibertat són a punt de passar, les de Berga i Vic, fusionades des de Sant Quirze del Vallès. Fa pocs minuts que la marxa ha arribat a l'altura de Ciutat Meridiana i hi ha molta expectació entre els qui n'esperen l'arribada des d'aquí.

A Nou Barris, als blocs de pisos de la Trinitat Nova, també hi ha veïns encuriolats. Al número 621, un matrimoni està a l'aguait des d'un dels balcons del primer pis, guardat amb llaços i una estelada. Unes plantes més amunt, els del sisè han deixat una estanquera solitària lligada a la barana. A peu de carrer, alguns vianants s'atansen a mirar per l'ampit de la carretera. N'hi ha un que acaba de comprar el pa, un altre passeja el gos, però ningú és aliè al que s'acosta. És ben bé

que el d'avui no és un migdia qualsevol.

Desenes de persones esperen veure l'entrada de la marxa des d'una posició privilegiada: sobre el pont de Sarajevo, que travessa l'avinguda i uneix la Trinitat Nova i la Trinitat Vella, Nou Barris i Sant Andreu. La primera línia del pont és plena de gent amb estelades i samarretes d'antigues Diades, amb els mòbils a la mà, motxilles lleugeres i vambes per a caminar. Uns quants s'han enfilat sobre l'estructura metàl·lica que

Lletres de 'llibertat' a la columna que ha entrat per l'avinguda de la Meridiana a Barcelona. EFE

corona el pont per penjar-hi una pancarta: 'Benvingudes a Nou Barris. República catalana.' Al fons de l'autopista, ja s'intueixen els vehicles de la policia, i pocs minuts després arriba un estol de motos tocant el clàxon. Si tanquessin els ulls, pensàriem en el soroll d'un embús monumental, però no: són els motoristes que ho donen tot per saludar els congregats, que de seguida aplaudeixen, xiulen, criden, branden algunes estelades. 'Visca Catalunya lliure!', fan, una vegada i una altra, emocionats. I unes quantes botzines s'imposen al ritme de 'Els carrers seran sempre nostres'. I quan ja s'albira la pancarta de la capçalera i el formigueig de la multitud que s'acosta, els del pont comencen a cantar 'Els segadors'.

I aleshores algú llança un coet. I els del pont aplaudeixen, sense saber la magnitud del que s'acosta. 'Visca, visca, visca, Catalunya lliure!' i 'Llibertat presos polítics', criden. I peta una traca, i un altre coet. 'Això no s'ho esperen, eh? I imagina't la Diagonal!', diu una senyora, emocionada. I la capçalera de la marxa travessa el pont. Els de dalt i els de baix aplaudeixen plegats, i se saluden amb la mà, amb xiulets, amb crits i brandant banderes. 'I, inde, inde-pendència', fan tots junts, en l'esclat d'eufòria més gran. Qui sap des d'on vénen, els qui ara travessen el pont, en quin punt del recorregut es deuen haver afegit a la marxa. Però són molts, molts centenars, molts milers. Perquè no se'n veu el final. I continuen passant, durant molts minuts.

Unes quantes botzines s'imposen al ritme de 'Els carrers seran sempre nostres'. I quan ja s'albira la pancarta de la capçalera i el formigueig de la multitud que s'acosta, els del pont comencen a cantar 'Els segadors'

'Els carrers seran sempre nostres!', criden, i es barregen amb xiulets i aplaudiments sense fi. 'Hi anem?', fa una senyora del pont. Alguns comencen a baixar a la Meridiana, però el pont no s'acaba de buidar. Els veïns del barri van i vénen, impressionats per la panoràmica. La riuada de persones continua. És immensa. No se'n veu el final, encara no, i ja fa més de vint minuts que la marxa passa per aquí.

Des d'aquesta banda del pont de Sarajevo, Ciutat Meridiana enllà, la manifestació no té final. Des de l'altra banda, Barcelona endins, tampoc no té principi; la capçalera fa molta estona que s'ha perdut en l'horitzó. Tot és ple de gent que avança, en una corrua infinita, inabastable, impossible de comptar. Passa mitja hora, i després tres quarts, i

La marxa de Vic i Berga arriba a Sant Andreu Arenal. EFE

la marxa continua avançant. Fins que passa una hora. Una hora seguida de gent desfilitant, i aquesta és tan sols una de les marxes que han de confluïr avui a Barcelona. Fa tanta impressió que els veïns espanyolistes també s'exclamen i s'exciten.

A la banda de la Trinitat Vella, al carrer de Mireia, un grup de veïnes s'ha aplegat per observar la multitud en moviment. 'Si els independentistes són dos milions, en falten cinc. On són els altres cinc?', li pregunta en castellà una veïna a una altra, identificant-se amb una majoria que no és capaç de manifestar-se així, però que bé deu existir. O no? Una de les veïnes del grup ha sortit de casa amb un barret amb la bandera espanyola. És de les més sorolloses del grupet

escandalitzat per la marxa i la vaga general. Amb ànim de provocar, elles també canten a la riuada de gent que fa més d'una hora que passa pel seu barri. El repertori va del 'Y viva España', de Manolo Escobar, fins al 'España, unida, jamás será vencida'. De sobte, una altra veïna irromp en el grup per posar pau: 'Això és la llibertat d'expressió de cadascú. Jo l'he de respectar. És com si vénen els altres i fan una manifestació per Espanya.' I la discussió s'escalfa i una noia li etziba que, si ara baixés a la carretera, els independentistes li trencarien la cara. Però no, no ho sembla pas: els manifestants que veuen les veïnes de lluny les saluden brandant els braços i somrient a les proclames espanyolistes. Per ells, el d'avui és un altre dia gran.

Els manifestants que veuen les veïnes de lluny les saluden brandant els braços i somrient a les proclames espanyolistes. Per ells, el d'avui és un altre dia gran

Uns metres més enllà, encara dalt el pont, un senyor comenta a uns altres que ha enregistrat cinquanta-set minuts seguits de la marxa passant per aquí. I també en castellà, celebra que tot això sigui per culpa 'de la Soraya', que va dir que decapitaria el moviment independentista i mira, aquí continua la gent. La riuada ja comença a ser menys nombrosa, els darrers manifestants s'esbraven per l'autopista fins que les úl-

times formigues independentistes travessen tranquil·lament el pont de Sarajevo una hora i deu minuts després de la capçalera. A poc a poc, els carrers de la Trinitat Vella tornen a la normalitat. En un dels bars del carrer de Finestrelles, que ha quedat buit durant el llarg pas de la marxa, una veïna travessa la porta amb qui sembla el seu home i el nen i demana una canya: 'Però tu has vist la marabunta?' ■

Avinguda Diagonal de Barcelona, avui a migdia. ADIVA KOENIGSBERG

L'esperança entra per la Diagonal

ANDREU BARNILS

Crònica de l'arribada d'una de les Marxes per la Llibertat a Barcelona

‘**M**ai més entraran tancs per la Diagonal! Mai més! Avui hi entren tractors i la gent de la Marxa per la Llibertat! Benvinguts a Barcelona!’, cridaven els voluntaris des de la megafonia. Eren, encara no, les dues del migdia, i a l'altura del palau de Congressos s'albiraven els primers caminadors de la columna Tarragona-Tàrraga. Fins a les quatre de la tarda no va parar d'arribar gent, en una de les cinc entrades monstre a la ciutat de Barcelona, que

la gent s'ha sumat a la crida a la vaga general i a la protesta contra les sentències als presoners polítics d'una manera multitudinària. L'Hospital Sant Joan de Déu retallant-se a la muntanya, i la seu del RACC fent de porta d'entrada a una multitud enorme, pacífica i contundent. Com deia Ferran Civit, un dels diputats d'ERC que entrava caminant des de Martorell, 'això d'avui són com dues Diades'. I era ben bé així. Les imatges d'una avinguda de la Diagonal plena a rebentar de gent de totes les edats, i d'un ambient festiu

després de més de sis hores de caminada des de Martorell, o de tres dies des de Tarragona en els casos més extrems, no eren úniques: a la Meridiana i a Glòries, havia passat igual.

Però a la Diagonal, a la Diagonal s'hi afegia el simbolisme. L'any 1939 hi van entrar els tancs franquistes obrint pas als feixistes. I avui hi entraven els tractors obrint pas als independentistes... i a la seva esperança. Per què des de dilluns, paradoxalment, la militància independentista, tot i les sentències de nou anys a tretze de presó imposades al govern, viu els dies amb una barreja d'angoixa i esperança, en paraules de Ponsatí, la lúcida exiliada

Clara Ponsatí. L'actitud ferma dels joves, barrejada amb la violència policíaca, impregnava l'ambient d'avui, i dels dies que vindran.

Una de les cases de l'esperança és Jordi Ruau. 45 anys, pare de dos fills i militant des de fa més de vint anys de la Intersindical, un dels dos sindicats petitets que han convocat aquesta vaga tan reeixida: 'Nosaltres hem convocat la vaga, sí, però avui hi ha gent de tot, aquí', deia humilment aquest treballador de la fàbrica Male de l'Espluga de Francolí, a la Conca de Barberà, que ha caminat les set hores des de Martorell. Classe obrera catalana que va viure el desencant de son

‘Ens en sortirem si collem; i si no, no’, diu un ADF de Vilafranca del Penedès de poques paraules, en David Marfil.

ADIVA KOENIGSBERG

pare amb CCOO i UGT, els dos sindicats encara majoritaris, dominadors des del 78, i que avui no han convocat aquesta vaga general històrica, i amb qui Ruau es mostra crític. ‘No em sento representat ni per CCOO ni per UGT. A mon pare el van vendre, aquests dos. A mi no m’ho faran’, explica Riau, encarregat de portar una carreta elèctrica dins la fàbrica d’automoció on treballa. ‘Avui, quan plegui, cap a casa, que demà haurem de treballar.’

En aquesta jornada on els drets nacionals i els socials es barregen, s’impulsen i conflueixen, també hi ha Eloi Llorders, 32 anys, pastisser del forn Quatre Barres de la Ràpita que llueix cresta de punk. ‘La meva consciència m’ho demanava, sincerament, ser aquí. Ja està tot dit. No és qüestió d’independentisme, sinó de democràcia i drets humans i tenir una

vida digna, i poder respirar tranquils’, deia després de sis hores caminant, també, des de Martorell. Riallers, els seus amics l’enregistraven mentre la premsa l’entrevistava, estrella per un dia, independentista des dels setze.

L’ambient durant les més de dues hores d’entrada de gent ha estat alegre i combatiu, sense cap mena de plor per la sentència, sinó amb una força i esperança pels dies que vindran. ‘Ens en sortirem si collem; i si no, no’, diu un ADF de Vilafranca del Penedès de poques paraules, en David Marfil. Juntament amb la Meritxell, ja directament muda, i altres quatre o cinc conductors, porten els 4x4 que fan de cotxes escombra al final de la marxa, on ja només queden els escampats, els tardaners i tres amigues de la Palma de Cervelló: la Susanna Fort i les germanes Borràs, Imma i Gemma. Adminis-

‘Tu ets premsa? Mira això d’aquí’, un darrer manifestant mostrava indignat el vídeo de policies espanyols pegant i humiliant un jove independentista

trativa, botiguera d’herbolari i autònoma.

‘El meu pare va lluitar molt a les vagues de la Corberó i va lluitar molt davant dels grisos. Ara és una altra lluita i jo n’he agafat el relleu. I els nostres fills vénen darrere. I voldran millorar. En tinc un de 21 i un altre de 9. El de 21 és dels qui ho donaria tot. I sempre li dic calma, calma. Però si no ens entenen i no ens escolten, mare, és quan esclates, que em diu ell’, ex-

plica la Gemma, herborista, amb la barreja d’angoixa i esperança que descriu Ponsatí.

L’entrada per la Diagonal ja era un desert, perquè els manifestants ja feien via cap als Jardinetes de Gràcia, on començava la manifestació, i els cotxes encara no havien arribat. Un guàrdia urbà solitari actualitzava la informació amb la central. I si un aixecava la mirada, veia la Diagonal plena a vessar d’independentistes, mentre els tractors començaven a girar cua, desfent el camí que havien obert hores abans en un dia de vaga general.

‘Tu ets premsa? Mira això d’aquí’, un darrer manifestant mostrava indignat el vídeo de policies espanyols pegant i humiliant un jove independentista a la Via Laietana de Barcelona. Però aquí dalt a la Diagonal s’ha complert la màxima que sense policia, no hi ha incidents. ■

Les imatges de l'entrada a Barcelona de les Marxes per la Llibertat i les mobilitzacions contra la sentència

En imatges Vegeu una selecció de les imatges de la jornada de vaga general, el cinquè dia de mobilitzacions

1. La Marxa procedent del nord enfila el darrer tram abans d'arribar a Barcelona. vw // 2. Un dels molts cartells que portaven els manifestants. EFE // 3. La columna de Vic i Berga fa una aturada a les portes de Barcelona, abans d'entrar-hi. EP

1. Una dona saluda l'entrada de la marxa des del balcó. vw // 2. Imatge del pas de la columna dels CDR a Castelldefels. EFE // 3. Unes noies porten una pancarta contra l'autoritarisme. ADIVA KOENIGSBERG // 4. Una part de la Marxa entra per un túnel de circulació a la ciutat de Barcelona. ALBERT SALAMÉ

1. Una pancarta reclama 'Codis QR', en relació amb l'app del Tsunami Democràtic, enmig de la Marxa per la Llibertat a Badalona. ACN // 2. Un grup de motociclistes ha precedit l'entrada de la Marxa per la Llibertat per la Gran Via de Barcelona. ACN // 3, 4 i 5. Milers de persones omplen el passeig de Gràcia de Barcelona en la manifestació unitària de la vaga general. ACN

Milers de persones omplen el passeig de Gràcia de Barcelona en la manifestació unitària de la vaga general. EFE / ADIVA

1. Concentració multitudinària a València contra la repressió al Principat. vw // 2. Milers de persones s'han manifestat a Lleida. EFE // 3. Milers de persones s'han concentrat davant dels jutjats de Girona. ACN // 4. Milers de persones s'han concentrat a la plaça Imperial Tarraco de Tarragona en rebuig a la sentència. ACN

1. Els manifestants s'asseuen davant el cordó d'agents antiavalots de la policia espanyola. EFE // 2. Càrregues de la policia espanyola contra els manifestants de la Via Laietana. EFE // 3. Barricades a la Via Laietana de Barcelona. EFE // 4. La policia espanyola ha llançat gasos lacrimogens. EFE // 5. Barricades al capdamunt de la Via Laietana de Barcelona, tocant a la plaça d'Urquinaona. EFE

La vaga general contra la repressió supera fins i tot l'aturada del 3 d'octubre

El jutge belga deixa Puigdemont en llibertat sense fiança i podrà viatjar amb permís

La policia espanyola apallissa, maltracta i humilia un independentista a la Via Laietana

La premsa internacional destaca les Marxes per la Llibertat mentre els diaris espanyols les amaguen

 <https://app.tsunamidemoc...>
app.tsunamidemocratic.cat

Esta URL ha sido bloqueada por disposición de la Autoridad Judicial.

This URL has been blocked by provision of the Judicial Authority.

L'estat espanyol intenta blocar les webs del Tsunami Democràtic